

Kusza álmok

e-mail story

from: **M.M.**
to: **T.**
subject: **bye-bye happiness, New York**
date: **2000. jan. 28**

>D. T.! Ahogy ígértem, itt van a naplóm utolsó oldala.

Ken, nagybögő elpattant húrjához hasonlóan, lehetetlen görbületben feszít a rekamién.

Túlette magát és most fáj a gyomra.

Én a cuccaimat rendezgetem. A nagyobbik részt most, és ami megmarad, holnap, indulás előtt, mint mindig, kapkodva.

Egyszóval, Isten veled Ken és viszontlátásra New York. Röptében, kitágult, vak szemekkel bámultalak. Mint aki utoljára lát titeket. Én tudom, hogy így utoljára, mert ha mégis valaha újra találkoznánk, ez a magától kibomlott hangulat még egyszer soha nem tér vissza. Ami volt, az volt. Álomkép. A valóság, egy végítélet kihirdetéséhez hasonlít. Rövid és pontos, akár egy halálos lövés. Szemmel, lélekkel, értelemmel. Töltött lövedékkel.

Következik a „reménytelen álmok korszaka”, a visszatérésem.

From: **T.**
To: **M.M.**
Subject: **Budapest**
Date: **2000. jan. 30**

>S. M. M.! A „reménytelen álmok korszaka”? Mit jelent ez? Ha neked valóban annyira nehezedre esik álmaidban is visszatérni a szülőföldre, a mi szülővárosunkba, gyere először ide. Hozzám. Ahogy megszoktuk. A repülőtéren várlak, egy szál piros rózsával a kezemben. Ismertető hívójel. Nem álom lesz — valóság. Mint ez is, hogy számodra az én második hazám mostanáig sem volt több, mint a reptéri tranzit. Vagy inkább keszon-kamra? Tudod mi az? Eddig soha nem beszéltünk róla. Az hiszem, itt az ideje. Neked alkalmatosság a nyugat és kelet közötti légnyomás kiegyenlítésére. Így talán megérted. Egyébként megelőző kezelés a keszonbetegség ellen. Kegyetlen és kínzó betegség. Akár a tied. Eddig a terápia mindig bevált. Tudtod nélkül alkalmaztam. Segített neked újra meg újra, ha nem is beleszeretni, de legalább elfogadni ezt a kissé elhanyagolt, a sült paprikától túlzottan illatozó, de mégis szülő városunkat, valahol a kontinens szélén. Szavaid szerint a „reménytelen álmok földje”.

Radevszki Teodor bolgár származású filmrendező, író. Mese egy internetes levélváltásból című írását 2000/3 számunkban közzöltük.

– Most sem lesz könnyű dolgunk! Kiegyenlíteni a nyomást és kisimítani a lelkedben keletkezett mély gyűrdéseket... Pláne, ha az okozójuk egy ilyen irdatlan, lidérces betontömeg, mint New York. Kenről (ki az? ő is rádnehezedett?), nem is beszélek. Mi a véleményed? Érdemes? Jó, akkor gyere ide, játszunk színházat. Valódit. Ebben a darabban én először az életben nem fogom alakítani, ezt az örökké rám osztott, kissé megalázó, tranzitváró-kellék szerepet. Tehát, az első számú cél számodra, a végállomás, most én leszek. Főszerep. A te megjelenésed mint mindig – esemény, attrakció lesz. Egy új színdarab ősbemutatóján. Remélem tetszeni fog. Te szereted a színházat. A szerepjátszást – különösen. Meg leszel lepődve, mi több – biztos meg is elégedve, amikor megtudod, hogy a házi pódiumon az utóbbi időben történt egy alapvető, fontos változás. No, nem! Nem a dohányzás eltiltásáról van szó. Ez a te ötleted volt, de a tőle okozott traumán már rég túl vagyunk. Most viszont a repertoárunk gyökeres megváltoztatásáról van szó. Az úgynevezett „erotikus” jelenetek számát erősen korlátoznunk kell. Nem, nem a cenzúra beleszólása vagy a szembelevő szomszédok felháborodása ennek az oka. Ők egyébként a mai napig is könyökölnek az ablakokba. A muskátlis cserepek mögött. Tehát nem erről van szó. Most kapaszkodj! A Libidó! Az én Múzsám, közös alakításunk mostanáig nélkülözhetetlen sűgője, megcsal. Nyilvánvalóan a te távollétedet használja ki. Hébe-hóba meglátogat, hízeleg néhány percig és újra eltűnik. A legszebb jeleneteket, a párbeszédet, a himnuszokat, sugdosódásokat, amelyek dicsőítik a szerelem szépségét, és beleolvadnak orgazmusunk boldog sóhajaiba – rég elfelejtette. Ahelyett hülyeségeket sugall, és ironikusan nyelvét nyújtogatja (nyilvánvaló célzás), majd arrogánsan hátát fordít. Nélkülözhetetlen színpadi alkotótárs helyett most egy másodosztályú kikiáltó szerepet játszik. A színpadi sűgőlyukat pedig vásári szószéknek használja, ahonnan... Ez már sok! Azt sugdossa, hogy az istenadta természetes erekció egyre jobban luxus-szeszélynek számít, és ahelyett szemérmetlenül, bomba biztos műtéli beavatkozásokat javasol és tarka, méregdrága tablettákat árusít. És ez már nem rémálom! A nézőtér tele van. A publikum többsége: kiéhezett kéjencek, gazdag, impotens sexgurmanok. El tudod képzelni? Rohadt egy kurva, mi? Tulajdonképpen ez a testi szerelem megcsúfolása, amely így is, haldokolva – ragaszkodik a beteges rögeszméjéhez – a halhatatlanságáról. Mert tulajdonképpen erről szólna a színdarab? Melyik? A valódi már rég meg van írva. Tabletták, meg mi egymás! Jelentéktelen színpadi kellékek. Úgyis egyre megy. Ezt mondaná a szerző is, a Mester, aki

nem más, mint a mindenható Idő! Ő az, aki némán beburkol minket a végtelenség átláthatatlan leplébe és lassan, nagyon lassan, de kegyetlenül, s visszavonhatatlanul porrá változtat bennünket. Grotoszték fekáliája a legtökéletesebb emésztő rendszernek az Idő. Milyen tablettákról lehet itt beszélni...? A mi szerepeinket Ő írja és rendez. Álmainkat is. Bármennyire is szeretnénk, senki sem képes ebben a darabban megváltoztatni a tőle meghatározott dramaturgiai fővonalat. A sztorit. Színes tablettákkal, vagy anélkül, de az Idő alkotásait védő szerzői jogok erre a színdarabra sem jártak még le. Ezért az erekción további szereplése, ha eljött az ideje, hitét veszített álom. Pollúcióhoz sem vezet. Legalább is az új évezred elején, még mindig ez a helyzet. Csak az ostoba Libidóm még próbálkozik hasznot húzni belőle. Ő is öregszik...

– Kissé elkalandoztam, és majdnem elfelejtettem megírni neked a legérdekesebbet! A záró jelenet csattanója a nézőtéren ülő teljes publikum részvétele lesz. Grandiózus tömegjelenet, az élőknek végzet, az embrióknak baljóslat. Ez lesz az egyetlen jelenet, amely boncolgatja a jövőt. Ha ilyen egyáltalán létezik. A múlt – tény; a jelen – a múlthoz rohanó pillanat, a jövő szerintem helyesírási hiba. Csupán egy ábránd. Szó, amit az emberek azért találtak ki, hogy a saját mérlegük két serpenyője látszategyensúlyban tetszelegjen. Álom.

– Ne haragudj hogy újra elkalandoztam. Arról volt szó, hogy a Múzsám megcsal, és viselkedésével a darab bukásához vezethet. A mi bukásunk. Zavart kelt, és lerombolja a szerepek hiteles átélését, képi megjelenítését. Anélkül pedig... Kérlek, csak most ne kezdj vigasztalni! A közösen eltöltött éjszakák során te majdnem mindig az álmaidnak adtál elsőbbséget. Utána néha-néha én következhettem. Hálisútnak, nem álmokban, a valóságban. Most legalább a krónikus migrén és kimerültség hosszú monológja helyett – sajnos nem egészen ok nélkül – a sorsunk megváltozhatatlanságára hivatkozhatasz. A Múzsámtól eltérően, te a bölcsességemre, élettapasztalataimra és megértéseimre fogsz hivatkozni. S mindez egy gálaelőadás keretében! Nem valami hízelgő számomra. Nincs igazam?

From: **M.M.**

to: **T.**

Object: **Paris**

date: **2000. Febr. 20**

>D.T.! Igen is, nem is. Fogadd el az életkorodat és velejáráó tüneteket. Tudom, hogy rettenetesen nehéz. Azt is tudom mi erre a válaszod: „könnyen beszélsz a te helyzettedben, de egy szép napon te is saját bőrödön tapasztalod az öregség keserű ízét”. Igazad van, de mégsem. Remélem egy szép napon én is megöregszem. Ha eljutok odáig. Nyilvánvaló, akkor jobban megértelek majd. De azt is tudom, hogy ha te megnyugodsz, és legyőzöd a hiúság fájdalmaidat, fel fogsz fedezni magadban egy másik, új erőt, amivel te rendelkezél – ez a gondolat ereje. Te tudod a legjobban –

számára nincs lehetetlen. Ha megkíván, dugni is tud. Képes kielégíteni, és hadd ne soroljam tovább. Tudom, hogy ez a férfiak számára különösen fontos, ezért kezdtem ezzel. A mi valóságunkkal csak mi rendelkezünk. Csak magunk között létezik. Ez nem olyasmi, amit meg szeretnék, vagy meg kellene magyarázni másoknak. Én szeretlek, és ez a fontos. Szeretlek nagyon, de talán másképpen. Tudom, ez sem fér bele a férfi-elképzeléseidbe. A férfi felfogása szerint a szerelemben elsődleges a szexualitás. Nálam nem. Nálam a szerelemhez kapcsolódnak emocionális, lelki, intellektuális, baráti és persze szexuális szálak is, csak nem elsősorban. Ezekről a dolgokról nem egyszer beszélgettünk. Emlékezz vissza!

From: **T.**

to: **M.M.**

subject: **Budapest**

date: **2000. febr. 21**

>M.M.! Igazad van, beszélgettünk. Mindig szoktad mondani hogy szeretsz, de nem így, hanem úgy... Azután hosszasan magyarázgattuk egymásnak, hogyan kell értelmezni az elmondottakat. Az én érzéseimet nagyon egyszerűen tudom megfogalmazni. Az egyik oldalról szeretlek és kívánlak mint egy nőt, a másik oldalról gyermekemnek tekintelek. Ugye milyen egyszerű? Talán furcsa azoknak, akik nem éltek át valami hasonlót. Nehéz is pusztán szavakkal ezt megmagyarázni. Egyesek pedofiliával vádolnak majd, mások ennél is súlyosabb perverz hajlamokkal. A fiatalabbak öklüket lengetik, az idősebbek átkokat szórnak. Én pedig csak mosolygok. Ahogy most is. És sóhajtok, ahogy most is. És várni fogok, ahogy most is. Hogy mire? Talán rád? Soha nem tudom. Ugyanúgy, ahogy most sem.

From: **M.M.**

to: **T.**

subject: **Nice**

date: **2000. febr. 28**

>D.T.! Számomra ez, ami most van köztünk, nagyon szép és nem álom. Nem szabad lenézni! Egy emocionális, intellektuális, és főleg „botrányos” kapcsolat... Szerintem ennek örülnünk kell. Bár nem hiszem, hogy szükséges kapcsolatunkból egy irodalmi vagy színházi show-t rendezni a csőcselék számára. Az effajta szórakozást nem érdemlik meg. Kegyetlenek. Ha veled szemben nem is, irántam soha nem lesznek elnézőek. Ebben a kérdésben te talán soha nem értettél engem. „Ugyanúgy, ahogy most sem”.

from: **T.**

to: **M.M.**

subject: **Budapest**

date: **2000. marc. 1**

>M.M.! Megértelek, és talán igazad van, de már el-

késtünk. Azzal, hogy megszülettünk, aláírtuk a szerződést erre a szerepre, és a közönség most joggal várja tőlünk az „örök szerelem messiását” – a happy end-et. Ezt mi csesztük el. Emlékszel, éveken keresztül, milyen plakátokat ragasztottunk: a szerelem = halhatatlansággal? Ostobaság! A fiatalság elsietett meggondolatlansága! Álomvilág. Annak idején a librettót sem olvastuk végig. Pedig rólunk szólt. És ezzel, ami most történik, soha nem számoltunk. A törvénnyel. Most a sűgőlyukat az Idő foglalja el. A némasága túlharsogja a kiabálásainkat. A színpadon teljes a káosz. A közönség ennek ellenére tombolni fog. Nem érti, hogy mi történik. Még mindig nem érti! Szerencsénk van. Most egyre kell vigyáznunk. Nem szabad elrontani a magasztos záróhangzatot. Hagyni kell magától elcsendesülni. Ahogy az öregség elcsendesedik a halálban. Fokozatosan, észrevétlenül. Botrány és kifütyülés nélkül. Hogy a seggfejek ne sejtsék, hogy a rámpáról kiszűrődő hang csupán visszhang – Dolby system! Hogy a mi fülbe mázó, andalító énekünk – nyitott sebek fájdalmas jajgatása, amelyet az évtizedes vándorlásunk során, a Golgota tüskés ösvényei ütöttek rajtunk. A valóságot csak mi ketten ismerjük. Te – általam. Én a kereszt által – a stafétabot, amelyik nemzedékről nemzedékre, kézről kézbe csapódik, amíg nem kerül azokhoz, akik lefutják vele az életük utolsó kötelező szakaszát. Az utolsót! Egy őrült, záró rohanás, ami egyben a színdarab befejező jelenete. A döntő. Ezek az ostoba seggfejek még mindig nem veszik észre, hogy a színpadi játék észrevétlenül átköltözött a nézőtérre, és ebben a viharos fináléban ők lettek a főszereplők. Mindenki, kivétel nélkül. Függetlenül a hittől, nemtől vagy az ostoba politikai meggyőződésektől. És ők futni fognak. Hanyatt-homlok. A döntő résztvevői. Ez nem lesz álom. Mert a fináléhoz vezető pályát valódi, izzó parázs borítja. Nincs megállás! Az érkezés sorrendjét az Idő állapítja meg. A stafétabot fájdalmasan a tenyeremhez vágódik. Futnom kell. Lábam alatt a halált lehelő parázs... Még mennyi van hátra? Az Idő, a végtelenség leplébe burkolva, csak figyel és hallgat. Ő tudja! (BUDAPEST)

from: **M.M.**

to: **T.**

subjekt: **Velence**

date: **2000. marc. 21.**

>D. T.! Tudd meg, hogy én a te MM-ed vagyok, és rettenetesen nagy szükségem van rád. Egyedül ne indulj sehova! Nem engedlek.

Sok boldog nap vár még ránk.

Szüntelenül csókollak és magamhoz szorítlak. Egész éjjel fogom a kezedet. Maradj!

From: **T.**

to: **M.M.**

subject: **Budapest**

date: **2000. marc. 22**

>MM! Újból elkalandoztunk. A levelem célja csak az esetleges itt-tartózkodásod programjának ismertetése. Persze, ha tetszik. Változások kívánságaid szerint lehetségesek. Tehát: reggel felkelés 9h után. Kávé apró süteménnyel a teraszon. Ha hűvös az idő, pokrócokkal takarózunk be. A lényeg – tiszta levegő. Eszembe jut, rágyújtok első szivaromra. Természetesen engedéllyel, melyben nem kételkedek. Nem ezért állapítottuk meg először gondosan a szél járását? 11h körül – reggeli: kefir, 3-4 fajta sajt, főtt kukorica (itt elsősorban horgászcsalinak használják) a kedvenc majonézeddel, aminek az íze szerintem leginkább állott UHU ragasztóhoz hasonlított, de te szereted. Legyen! Prágai sonka, frankfurti virsli, gyümölcslevek és minden más, amit csak megkívánsz. Nem szeretnék a levelemből étlapot csinálni, de sütünk még almás rétest és botrányos mennyiségben madártejet is fogunk készíteni. Imádom. Időnként a közeli kínai éttermet látogatjuk. Remek a pekingi kacsa, és felejthetetlen a szecsuanai káposztájuk. Estére hoztunk pizzát, gombával vagy hallal, minestrone... igazad van. Nem sorolom tovább. Nagyokat sétálunk a közeli hegyekben. Megmutatom a nagyváros eddig ismeretlen zugait, elkocsikázunk vidékre is... Végre elkezdhetjük írni a közös könyvünket. Már hányszor beszéltünk erről. Szerintem a hely és az életforma változásai csodákra képesek. Terápia. Kitisztítja tudatunkat, megmozgatja gondolatainkat, és segít átértékelni számos olyan jelenséget, amit eddig sosem vettünk észre. A tavasz pedig tombolni fog. Frissességgel borítja be a mi kicsi világunkat is. Illatokkal és reményekkel. Fesztelenül beköltözik a szívünkbe. Akarva-akaratlanul. A tavasz. Én, őszintén szeretni foglak, te pedig úgy csinálsz mintha, szintén, és nagyon. Mind a két szerep elég egyszerű. Hányszor próbáltuk már. Most Ő, a Tavasz tanítani fog minket a megértésre, a türelemre, és ki tudja még mi mindenre. Talán az őszinteségre is. És a legfontosabb: belopakodik az álmainkba és megtanít minket álmodni. Nemcsak éjjel. Nappal is. Álmodozni. Úgy, ahogy én most. Egymásnak meséljük majd el látomásainkat. Úgy, ahogy én most, ezekkel a sorokkal. Az álmok nem tudnak hazudni. Sem szerepeket játszani. Legalábbis azt hiszem. Tavaszi álmok! Olyanok, mint maga a szerelem. Tiszták, csacskák, és lendületesek. Hegyi patakok, a haláltusában vergődő jégkirályné gyermekei. Hihetetlen erővel zúdulnak tovább. Tavaszi álmok. Feltartozhatatlannok, magabiztosak, habzó dübörgéssel az örök szerelem rejtélyét keresik. Álmodnak az álmok. Reménykednek. Miben? A jövőben? Az Idő a végtelenség leplébe burkolva türelmesen, némán mered rá az olvadozó fehérségre.